

CHƯƠNG XII

Họ bước vào nhà với gương mặt tươi vui hạnh phúc nhất. Nhưng ngay lập tức, khung cảnh trước mắt làm tắt nụ cười trên môi của Tiểu Vân. Nàng nhìn thấy mẹ đang ngồi ôm mặt khóc. Còn ba đang dỗ dành khuyên nhủ. Ba nhìn thấy họ trước, bỗng người khoác tay bảo Tiểu Vân lánh mặt.

Vân còn đang ngơ ngác thì mẹ đã nhìn thấy nàng, giọng nói của bà làm nàng lo lắng:

- Tiểu Vân con hãy vào phòng với mẹ, mẹ có chuyện muốn nói.

Ông Bách Tùng ngăn lại:

- Kìa Bích Lâm! Nào phải lỗi của Tiểu Vân đâu em.

Mẹ quát mắt nhìn ba. Lần đầu tiên Tiểu Vân nghe mẹ nói chuyện với ba bằng giọng dữ dội:

- Cho đến giờ này anh vẫn còn chưa nhận lỗi làm nữa ư! Có phải Thảo Nhi chỉ mới bỏ nhà đi thôi nên anh cho là chưa có gì nghiêm trọng.

- Thảo Nhi bỏ nhà đi!

Tiểu Vân sững sờ đón nhận cái tin kém vui này. Bất giác nàng và Đình Kha cùng nhìn nhìn nhau, cùng biểu lộ sự lo lắng trong lòng họ. Bất giác mẹ quát mắt nhìn Tiểu Vân, tia mắt không còn chứa đựng sự yêu thương như ngày nào nữa, giọng mẹ càng cay nghiệt:

- Tiểu Vân! Bây giờ Thảo Nhi nó bỏ nhà đi rồi con hài lòng chưa?

- Kìa em...

Cha cố ngăn lời mẹ lại. Người nhìn gương mặt tái xanh vì đau khổ của Tiểu Vân mà thương tội.

Đình Kha bước tới một bước:

- Thưa bác, sự thật chuyện này là như thế nào ạ?

- Cháu còn hỏi nữa sao - Người đàn bà bật khóc vì đau xót cho con trong chuyện này - Cháu ít nhiều có trách nhiệm trong chuyện này. Thảo Nhi nó thương mến cháu như vậy, cháu nữ đành lòng nào hắt hủi nó để nó đau khổ phải bỏ nhà ra đi. Thảo Nhi ơi! Thảo Nhi, hãy trở về đây với mẹ đi.

Ông Bách Tùng đứng lên bước lại gần, đặt tay lên vai chàng:

- Cháu đừng trách bà ấy nhé, chỉ vì quá thương con mà thôi.

- Cháu hiểu. Nhưng mà Thảo Nhi...

- Nó bỏ đi rồi. - Bách Tùng thở dài - Con bé thật là nông nổi quá - Ông quay sang con nuôi - Còn Tiểu Vân con đừng có giận mẹ con nghe.

Mắt Tiểu Vân rướm lệ:

- Không thừa ba con chỉ cảm thấy ân hận mà thôi - Nàng bảo Đình Kha - Anh Kha, anh hãy tìm chị Thảo Nhi về cho mẹ đi anh. Đừng lo cho em, chỉ cần thấy mẹ vui là em hạnh phúc rồi.

Kha nhìn thẳng vào mắt Tiểu Vân:

- Anh sẽ đi tìm Thảo Nhi nhưng mà biểu anh đừng lo cho em thì không được - Kha nói với ông Bách Tùng - Bác có ảnh của Thảo Nhi cho cháu xin vài tấm, cháu sẽ nhờ bạn bè tìm hộ.

- Có để bác đi lấy.

Nói rồi ông Tùng vội bỏ đi. Tiểu Vân nhìn Đình Kha buồn bã, mắt nàng như muốn nói rằng:

- Anh thấy chưa? Sóng gió nào có qua đâu.

Bà Bích Lâm vẫn vừa khóc vừa gọi tên Thảo Nhi tha thiết. Tiểu Vân từ từ quỳ xuống bên mẹ. Ai ở trong hoàn cảnh này mới hiểu được khổ đau của một người không nói được. Giọng mẹ càng làm Vân đau xót hơn:

- Thảo Nhi ơi! Sao mà con khờ dại quá vậy. Nhà này là của con, tại sao con phải ra đi để người khác ở lại hưởng hạnh phúc.

Vân nhẹ nhàng nắm tay mẹ nhưng bà đã hắt ra:

- Các người đi đi! Tôi không cần ai an ủi cả. Bách Tùng! Bây giờ thì anh vừa lòng rồi chứ gì? Tiểu Vân! Cả cô nữa. Cô vui sướng lắm phải không? Mẹ bồng vùng dậy chỉ tay vào mặt Tiểu Vân hét - Nhưng cô đừng có tự mãn, Thảo Nhi mà có bề gì thì tôi sẽ không tha cho cô đâu.

Đến khi mẹ bỏ đi rồi thì Tiểu Vân bật khóc. Đình Kha bước tới ôm vai nàng vỗ về:

- Đừng buồn nữa em, mẹ chỉ vì quá thương xót cho con của mẹ mà thôi.

- Em làm sao mà không đau buồn cho được chứ. - Tiểu Vân khổ sở viết ý nghĩ của mình lên bảng đen - Đình Kha ơi! Anh phải đi tìm chị Thảo Nhi về đây cho em, nếu không thì chẳng yên lòng đâu.

- Được mà. Yên tâm đi Tiểu Vân. Anh nhất định sẽ tìm Thảo Nhi về.

Bách Tùng từ trên lầu đi xuống trao cho Kha ba tấm ảnh của Thảo Nhi:

- Cháu ráng kiếm Thảo Nhi giùm bác. Về phần bác, bác sẽ cho người đi tìm ở nhà những người quen.

- Cháu sẽ cố gắng. Bây giờ cháu về nhưng còn Tiểu Vân...

- Cháu yên tâm, bác sẽ lo lắng cho nó.

Kha ân cần dặn dò:

- Tiểu Vân à! Anh về nha, em đừng có lo, anh nhất định sẽ tìm được Thảo Nhi mà.

Ngay lập tức, Kha nhận ra vẻ mặt khác thường của mẹ. Bên cạnh mẹ là Nhã Trúc, cô gái gần đây thường xuyên tới lui và rất được lòng của bà Ngọc Phượng.

Mẹ nhìn Kha nghiêm khắc hỏi:

- Con vừa đi đâu về đó. Mẹ gọi điện đến công ty người ta nói là con vắng mặt.

- Thưa mẹ, con đi chơi với một người bạn.

- Là một cô gái câm.

- Là cô gái câm, có phải không?

Kha sững sốt đến không nói được. Mẹ làm sao mà biết chứ? Chàng bỗng nhìn sang Nhã Trúc và chợt hiểu ra khi nhìn thấy nụ cười thỏa mãn trên môi cô gái. Đình Kha có vẻ giận:

- Nhã Trúc! Tại sao em lại xen vào chuyện riêng của anh?

Cô gái bĩu môi, dài giọng:

- Ai mà xen vào chuyện của anh chứ! Chỉ vì em tội nghiệp cho bác gái không khéo sẽ có một nàng dâu câm.

Kha giận dữ:

- Em không được xúc phạm đến Tiểu Vân!

Giọng mẹ bỗng vang lên lạnh lùng:

- Đình Kha! Con còn chưa trả lời câu hỏi của ta.

- Thưa mẹ - Kha cố tìm cách bênh vực cho Tiểu Vân. Chàng dự tính sẽ chuẩn bị thật kỹ trước khi đưa Vân đến gặp mẹ. Bây giờ hoàn cảnh thế này làm Kha bối rối quá. - Tiểu Vân có hoàn cảnh rất đáng thương...

Không đợi chàng nói hết câu, bà Ngọc Phượng vội ngắt lời:

- Vậy thì con tội nghiệp nó hay thương nó? Nói cho mẹ biết đi!

Nhã Trúc châm chọc:

- Anh Kha cao thượng lắm bác ạ!

Kha cảm tức nhìn Nhã Trúc nhon nhon tự đắc. Nhưng ánh mắt nghiêm khắc của mẹ làm chàng không dám nói gì khác.

Mẹ lại hỏi:

- Sao con còn chưa trả lời?
- Thưa mẹ, con nghĩ con sẽ trả lời câu hỏi ấy khi mẹ đã gặp Tiểu Vân rồi.
- Ta không cần cũng không muốn gặp người câm. Bất kể là con yêu hay thương hại nó, ta dứt khoát không đồng ý.

Kha khỏ sở kêu lên:

- Mẹ à...
- Con đừng có nói nhiều vô ích. Ta không có thay đổi quyết định đâu. - Bà quay sang Nhã Trúc - Đây Nhã Trúc! Con hãy đưa bác lên lầu nghĩ ngơi! Ta nghĩ là không còn trông mong, nhờ vả gì đứa con này nữa rồi. Nếu con không chê ta thì ta mong là sau này con tới chơi thường xuyên.

Nhã Trúc cười đắc thắng:

- Thưa bác, vâng ạ! Con lúc nào cũng muốn được gần gũi chăm sóc bác.

Kha nhìn theo dáng mẹ thở dài. Chàng biết tính mẹ rất dứt khoát và cố chấp, muốn thuyết phục mẹ không phải dễ. Càng nghĩ Kha càng giận Nhã Trúc vô cùng, không biết cô tìm đâu ra tin tức này.

Buổi tối mẹ gọi Kha vào phòng, giọng mẹ làm Kha bất ngờ:

- Sợi dây chuyền của ba cho con đâu rồi?

Kha lúng túng:

- Mẹ hỏi làm gì ạ?

Bà Ngọc Phượng đâu thể nào ngờ Đình Kha đã tặng cho người yêu rồi.

- Mẹ muốn con đem tặng nó cho Nhã Trúc, muốn con cưới nó làm vợ.
- Mẹ à... - Kha khỏ sở nói - Nhã Trúc không có hợp với con đâu. Hơn nữa, cô ấy đâu phải là mẫu người hiền dịu, đảm đang như ý thích của mẹ.
- Chỉ tại vì con đi suốt ngày nên không co biết. mấy lúc gần đây, Nhã Trúc thường tới nhà trò chuyện, săn sóc cho mẹ. Nó không phải là đứa con gái tốt thì còn ai nữa?
- Đó là cô ta muốn lấy lòng mẹ đấy, mẹ ạ.

- Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, nó cũng hơn hẳn đứa con gái câm, đúng không?

Kha thấy tội nghiệp cho Tiểu Vân. Người ta lúc nào cũng đem khuyết tật nàng ra làm trò đùa, giễu cợt, mỉa mai. Kha bỗng muốn làm một cái gì đó cho người yêu. Chàng quyết định nói tất cả, dù rằng tất cả sẽ rất khó khăn. Kha giải thích với mẹ:

- Thừa mẹ, không phải con muốn cãi ý mẹ, chỉ là con muốn cưới người con yêu thôi, dù rằng đó là một cô gái câm. Xin lỗi mẹ, con đã mạn phép đem sợi dây chuyền của ba cho làm vật đính hôn với Tiểu Vân rồi.

Kha thấy mắt mẹ long lên giận dữ. Mẹ giận đến độ không nói được lời nào. Thái độ của mẹ càng làm Kha thêm lo âu. Cuối cùng rồi mẹ cũng nói, giọng khô và cứng:

- Con mau đi lấy nó đem về cho ta.

- Mẹ à...

- Đừng có nhiều lời, bằng không thì đừng trách ta.

Kha nài nỉ:

- Xin mẹ đừng có ép buộc lương duyên của con. Con xin mẹ cho con tự quyền quyết định.

Còn tiếp... Mẹ quay mặt vào trong, lạnh lùng:

- Ta muốn trưa ngày mai con phải đem sợi dây chuyền về đây cho ta. Bây giờ thì ra ngoài đi.

Kha biết không thể nào thuyết phục được mẹ, sau khi từ chối không cho chàng chăm sóc như mọi khi. Trước mắt chàng và Tiểu Vân phải trải qua nhiều chông gai. Đầu tiên là việc của Thảo Nhi chưa giải quyết xong, bây giờ lại thêm chuyện mẹ biết sự thật. Kha cả thất bối rối vô cùng.

Tiểu Vân, dường như số phận nàng sinh ra là để gánh chịu nghịch cảnh. Nghĩ tới đó, Kha càng thấy yêu nàng hơn.

Bà Bích Lâm tung chăn ngồi dậy, thét lớn:

- Thảo Nhi... Thảo Nhi...

Nhưng trước mắt bà là bức tường màu xanh lạnh lùng, bởi con gái bà chỉ trở về với bà trong cơn mê. Bà ôm mặt khóc nghẹn ngào:

- Thảo Nhi, con nở lòng nào bỏ mẹ chứ hả?

Lát sau Tiểu Vân bước vào phòng với tô cháo còn nóng được đặt trên khay đồng. Nàng ái ngại nhìn mẹ đau buồn vì nhớ thương con. Hình ảnh ấy làm Tiểu Vân như thấy mình là người có lỗi.

Nàng bước tới lay vai mẹ, khẩn thiết van xin:

- Xin mẹ đừng khóc nữa. Mẹ hãy cố ăn một chút gì đó. Nhìn mẹ vật con đau buồn lắm.

Bà thẳng tay hất mạnh chén cháo nóng lên chân nàng đau đớn. Tiểu Vân nén đau, u buồn nhìn mẹ. Bà nghiêng rặng, nói không ra hơi:

- Ra ngoài, ra ngoài. Ta không cần người lo, chẳng phải chính người đã làm cho con ta bỏ nhà ra đi hay sao?

Tiểu Vân mím môi nhìn mẹ, bao nhiêu ý nghĩ tốt đẹp chôn kín sau làn môi khép chặt của nàng.

"Mẹ Oi, con nào có muốn như vậy đâu".

Bà tiếp tục xỉ vả:

- Người quả thật vong ân bội nghĩa. Nếu không có người mẹ đau khổ này, người đã ra sao rồi. Chẳng lẽ người không biết hay sao mà lại đem oán trả ân thế này?

Bà càng nói cay độc hơn:

- Ta ân hận vì ngày xưa đã cống rắn vào nhà. Tiểu Vân, ta nghĩ người không nên ở đây nữa. Gia đình này không chứa thứ vong ân bội nghĩa như mi đâu.

Tiểu Vân không còn chịu đựng được nữa, ôm mặt khóc. Bà day nghiêng:

- Người khóc à? Đừng có giả mù sa mưa nữa.

Tiểu Vân vội lao ra khỏi phòng với cơn đau đớn chấp chứa trong lòng. Nàng va ngay vào Đình Kha lúc đó cũng vừa theo chân chị Hai bước vào phòng. Hai mắt nàng mờ lệ, trông nàng yếu đuối vô cùng. Kha ghì người yếu vào lòng:

- Đừng khóc nữa. Có chuyện gì kể anh nghe đi.

Đôi vai Tiểu Vân run run, nước mắt thấm ướt cả một vùng ngực áo chàng. Kha xúc động:

- Tội nghiệp cho em quá.

Chàng nghĩ tới mệnh lệnh của mẹ. Lúc này mà nói ra chuyện này chắc Vân không đủ sức chịu đựng. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Kha cũng không bao giờ hành động như thế. Nhiệm vụ của nàng là che chở và an ủi nàng:

- Nín đi em. Khóc không giải quyết được vấn đề gì đâu.

- Chứ anh bảo em phải làm gì bây giờ? - Tiểu Vân hỏi Kha bằng ánh mắt của mình.

Kha đọc điều ấy trong mắt nàng. Chàng hỏi lại:

- Có phải mẹ mắng em không?

Cô gật đầu.

- Thế em có trách mẹ không?

- Không, em chỉ tủi thân thôi.

- Phải. Bởi vì mẹ nuôi của em không phải là người hẹp hòi. Mẹ trách em bởi vì xót cho đứa con ruột mà thôi. Trong lúc này đây, em cần phải chăm sóc cho mẹ nhiều hơn. Có như vậy mẹ mới thấy nét na, đức hạnh của em. Lúc đó người sẽ thay đổi thái độ.

Tiểu Vân nhìn Kha cảm phục. Nàng viết:

- Em sẽ nghe lời anh. Nhưng mà anh này, anh phải tìm chị Thảo Nhi về nha.
- Anh có nhờ người đi tìm rồi. Em đừng có lo lắng.

Tiểu Vân bỗng hỏi:

- Nếu như chị Nhi không chịu về, hoặc giả chị ấy ra điều kiện thì sao?
- Điều kiện? Nhưng mà điều kiện nào hả em?

Tiểu Vân bỗng đỏ mặt. Đình Kha hỏi dồn:

- Sao, em nói đi chứ?
- Nếu như chị ấy đòi phải có anh thì sao chứ?
- Em sợ hả?

Tiểu Vân ngượng đỏ mặt. Nàng nguyền Nga thật dài. Kha bật cười:

- Anh hỏi vô duyên lắm phải không? Nhưng Tiểu Vân nè, trước mắt chúng ta còn rất nhiều khó khăn phải trải qua. Dù trở ngại nào đi chăng nữa, anh quyết không để mất em đâu. Trọn cuộc đời này, anh phải lo lắng, chăm sóc cho em.

Nàng ngả đầu lên vai Kha. Cảm thấy cuộc đời yên ổn hơn bao giờ hết. Kha ơi, em mãi yêu mình anh mà thôi.

Bên tai nàng, Đình Kha thì thầm:

- Sau này làm vợ anh rồi, em không phải lo lắng gì hết. Ước nguyện của anh bây giờ là tìm bác sĩ chạy chữa cho em khỏi bệnh.

Nàng bỗng thoát khỏi tay Kha:

- Điều ấy thật sự quan trọng đối với anh à?
- Em làm sao vậy, Tiểu Vân?
- Không, anh trả lời em đi.
- Dĩ nhiên là anh muốn em khỏi bệnh.
- Còn ngược lại, nếu em không bao giờ hết bệnh thì sao? Lúc đó...

Kha ngăn người yêu lại:

- Thôi, anh hiểu ý em rồi. Anh muốn chữa bệnh cho em là vì em nhiều hơn. Với lại anh cũng muốn nghe được tiếng nói của em. Anh muốn cưới em ngay lúc này, quyết định của anh ngay từ lúc em chưa nói được mà phải không?

Lúc này Tiểu Vân càng cảm mến con người chàng hơn.

Ông Bách Tùng và Tiểu Vân ngồi bên mâm cơm chờ đợi. Chị Hai đi vào nói với ông:

- Thưa ông, bà chủ không chịu xuống dùng cơm.

Ông thở dài:

- Thôi được, cảm ơn cô.

Chị Hai bước ra khỏi phòng. Ông nhìn sang đứa con gái nuôi đang cuối đầu với mặt cảm tội lỗi. Ông hiểu tâm trạng của Tiểu Vân lúc này, nên nói:

- Không phải lỗi con đâu, Tiểu Vân.

Nàng lắc đầu thống khổ. Ông nói tiếp:

- Ba đã xem con như con ruột, nhưng có bao giờ con xem ba như ba đẻ của con đâu.

Tiểu Vân ngẩng nhìn ba. Nàng ước gì có thể gọi được tiếng ba, ngả vào lòng người với những vuốt ve, chiều chuộng, nhưng chỉ là mơ ước mà thôi. Ba chỉ có thể ôm nàng vào lòng, nhưng tiếng gọi ba thì Tiểu Vân không thể nào, suốt đời nàng không thể nào gọi được nữa rồi.

Bách Tùng đặt một tay lên vai con:

- Thôi nào, con không cần nhìn ta bằng đôi mắt biết ơn như thế nữa. Bây giờ, cha con ta lên thăm mẹ xem sao.

Lát sau, hai cha con cùng bước vào phòng riêng của Bích Lâm. Trước mắt họ, người mẹ tội nghiệp nằm rũ rượi trên giường, mắt dán chặt vào khung ảnh của con gái đang cầm trên tay.

Bách Tùng nhẹ nhàng ngồi xuống bên vợ, một tay ông đặt lên vai bà:

- Bích Lâm...

Thiếu phụ nhìn lên, đôi mắt bỗng mờ lệ, giọng nói nghẹn ngào:

- Anh Tùng! Thảo Nhi nó bỏ em đi luôn rồi, anh ơi.

- Bình tĩnh đi em, Thảo Nhi nó chỉ rong chơi đâu đó vài hôm rồi sẽ trở về nhà.

- Anh gạt em. Đến hôm nay đã năm ngày rồi. Năm ngày qua, không biết nó làm sao mà sống khi không có ba có mẹ bên cạnh? Em thật sự lo cho con quá, anh ơi.

- Anh đã cho người đi tìm rồi, có tin tức gì, họ sẽ báo cho chúng ta biết.

Tiểu Vân từ từ bước tới với tấm bảng của mình trên tay, những dòng chữ nàng đã viết sẵn:

- Mẹ! Chị Thảo Nhi chắc chắn sẽ về, nhưng mà mẹ cần phải giữ gìn sức khỏe để đón chị của con chứ. Bây giờ mẹ xuống ăn cơm với ba và con nha.

Bách Tùng phụ họa:

- Phải đó, em cứ nhìn ăn thế này, không khéo lại ngã bệnh bây giờ.

- Em không muốn ăn. - Rồi bà liếc xéo Tiểu Vân - Con của mình giờ nay không biết sống chết ra sao? Còn con của người ta thì ăn sung mặc sướng trong nhà này.

Tiểu Vân nghe lòng chết lặng. Trời ơi! Lời lẽ của mẹ sao mà cay độc quá! Mẹ Ơi! Mẹ thật sự hết thương con như ngày xưa rồi sao mẹ?

Bách Tùng không nở trách vợ trong lúc này, nhưng ông thương cho Tiểu Vân quá đổi. Tội nghiệp nó! Lúc nào cũng phải gánh chịu một nỗi bất hạnh. Ông đứng lên dìu Tiểu Vân ra ngoài, giọng nhỏ nhẹ:

- Đừng trách mẹ nghe con, chỉ vì Thảo Nhi nó làm cho mẹ con đau lòng quá đấy thôi. Bây giờ con xuống dùng cơm trước, mẹ con hãy để cho ba lo.

Vân lặng lẽ đi xuống cầu thang. Bách Tùng đứng nhìn theo con một lúc rồi quay trở vào với vợ. Ngồi xuống giường, ông nhẹ nhàng trách:

- Em làm cho Tiểu Vân nó đau khổ rồi đó, Bích Lâm.

Thiếu phụ vẫn không rời tâm ảnh của Thảo Nhi:

- Nó đau khổ ư? Thế sao anh không hiểu nỗi khổ của em lúc này... còn đau, còn khổ hơn gấp trăm ngàn lần như thế nữa.

- Anh hiểu, nhưng mà lỗi đâu phải Tiểu Vân gây ra.

- Anh còn bệnh vực cho nó nữa. Phải rồi, anh đâu có thương yêu gì mẹ con em. Chính anh đã giúp đỡ cho Tiểu Vân, làm Thảo Nhi phải mất Đình Kha.

- Nói cho cùng, em vẫn cố tình không hiểu là tình yêu có lý lẽ riêng của nó. Kha yêu là vì con tim cậu ta rung động trước Tiểu Vân và ngược lại, chứ nào phải Tiểu Vân dùng sắc đẹp của mình quyến rũ Kha đâu.

- Em không cần biết thế nào là lý lẽ, chỉ biết lo cho Thảo Nhi mà thôi. Nếu như anh không còn thương mẹ con em thì không cần phải bận tâm nữa. Để em tự mình đi tìm Thảo Nhi được rồi.

Thiếu phụ gượng ngồi dậy, nhưng vì mấy ngày qua không ăn, không uống và cả không ngủ vì thương nhớ con đã khiến bà kiệt sức. Bích Lâm té dài trên nền gạch rồi ngất xỉu.

Bách Tùng hốt hoảng:

- Bích Lâm... Bích Lâm... Em làm sao vậy?

Ông vội vàng bồng vợ chạy xuống cầu thang, gọi Tiểu Vân rồi hai cha con cùng đem Bích Lâm vào bệnh viện.

Trong cơn mê, người mẹ thấy con gái về với mình, một cánh tay bà vươn lên vẫy gọi:

- Thảo Nhi... Thảo Nhi... Lại đây với mẹ đi con!

Nhưng khi giật mình tỉnh giấc, trước mắt bà không phải là Thảo Nhi mà là Tiểu Vân, đứa con gái nuôi đang lo lắng nhìn bà trong cơn mê sáng. Một bàn tay con bé nắm lấy tay bà, đôi mắt ân cần như muốn hỏi:

- Mẹ tỉnh rồi ư? Mẹ thấy trong người như thế nào?

Bất giác, thiếu phụ hỏi:

- Thảo Nhi nó về chưa?

Tiểu Vân lắc đầu, đôi mắt nàng thật buồn. Bích Lâm hỏi tiếp:

- Ta vào đây bao lâu rồi?

Tiểu Vân viết vào bảng:

- Mẹ ngất xỉu một ngày, một đêm rồi. Ba và con lo cho mẹ quá.

Bất giác mẹ nhìn Tiểu Vân hỏi, giọng người yếu đuối:

- Tiểu Vân! Tại sao con không nhường Đình Kha cho Thảo Nhi chứ? Chẳng lẽ con không hề tội nghiệp cho người mẹ đau khổ này chút nào sao?

Vân đau đớn nhìn mẹ, người mẹ cũng đang chịu đựng một sự đau khổ. Nàng nhớ lại những ngày tháng đã qua, từ lúc nàng còn là đứa bé bất hạnh, ngất xỉu bên lề đường cho đến khi gặp được mẹ chạ Từ ấy cho đến nay đã tám năm. Tám năm trôi qua, nàng sống trong tình thương bao la của ba và mẹ. Mẹ tuy rằng không dịu hiền, tha thiết, yêu thương và gần gũi như mẹ ruột, nhưng thử hỏi trên thế gian này, còn có người mẹ nào tốt hơn thế nữa?

Không được. Tiểu Vân ơi! Mi không thể nào vì hạnh phúc cá nhân mà làm cho mẹ phải đau khổ.

Tiểu Vân cố nén nỗi đau của tình yêu vào lòng, nàng viết:

- Con xin hứa với mẹ, lần này tìm được chị Thảo Nhi về, con sẽ không bao giờ gặp mặt Đình Kha nữa.

Đôi mắt Bích Lâm rạng rỡ:

- Thật hả? Con nói thật, phải không Tiểu Vân?

Vân nghe như có trăm ngàn nỗi đau đến cùng một lúc:

- Vâng thưa mẹ, con nói thật.

- Vậy thì ta cảm ơn con, Tiểu Vân.

- Chỉ cần em vui và khỏe là con cảm thấy yên lòng rồi. Bây giờ mẹ ăn một chút gì nhé Đã mấy ngày rồi, mẹ không có ăn gì cả.

Bất giác Tiểu Vân nghĩ đến mẹ ruột. Giá như người còn sống, Vân đâu phải cô đơn thế này. Cha mẹ Ôi! Hai người đáng lẽ không nên để con ở lại trên thế gian này.

Kha vừa muốn lánh mặt thì mẹ đã gọi lại:

- Đình Kha! Con lại đây ta bảo.

Kha riu riu bước tới bên cạnh mẹ. Người đàn bà không nhìn con, hỏi với giọng lạnh lùng:

- Con đã đòi sợi dây chuyền ấy về chưa?

Kha cúi đầu:

- Xin lỗi mẹ, con... con không thể làm như thế được.

Bà Phượng quất mắt giận dữ:

- Bây giờ con dám cãi lời ta hay sao?

- Con không dám. Nhưng mà thưa mẹ, làm như vậy thì tội nghiệp cho Tiểu Vân lắm.

- Ta không cần biết con bé đó tội nghiệp như thế nào, chỉ muốn con dứt khoát với nó mà thôi.

Kha nghĩ tới Tiểu Vân, nàng mà biết được chuyện này chắc chắn là nàng sẽ đau khổ lắm. Bất giác, Kha quỳ bên gối mẹ, hình ảnh của chàng lúc này trông rất đáng thương, Kha cầu xin mẹ:

- Mẹ Ôi! Không phải là con dám cãi lời mẹ, nhưng con xin mẹ hãy vì thương con mà chấp nhận Tiểu Vân. Xin mẹ đừng ép buộc chúng con phải xa nhau.

Bà Phượng chợt thấy mềm lòng khi đứa con trai tài ba giờ đây yếu đuối cầu xin bà. Chẳng lẽ nó yêu con bé câm đến thế sao chứ? Con bé đó chắc chắn là có gì lôi cuốn lắm. Nhưng dù có bao nhiêu ưu điểm cũng không thể nào bù đắp khiếm khuyết của nó được.

Không, bà không thể nào chấp nhận một đứa con gái câm đặt chân vào ngôi nhà này, trở thành người của dòng họ cao quý trong gia đình bà. Giọng người mẹ rần rở:

- Con hãy đứng lên đi, đừng có cầu xin ta vô ích.

Kha nhìn mẹ đau khổ:

- Mẹ! Mẹ không thương con nữa sao?

- Cười một đứa con gái câm như con mới chính là không thương con, là có tội với cả dòng họ này. Ta không bao giờ thay đổi quyết định đâu.

Kha biết là mẹ đã nhất quyết rồi, khó lòng mà lay chuyển được. Chàng từ từ đứng lên, buồn bã nói:

- Thôi được, nếu như thế thì thà rằng con không bao giờ cưới vợ.

- Con dám...

Và lần đầu tiên, vì tình yêu, Kha đã cứng cỏi chống lại mẹ:

- Mẹ có thể không cho con cưới Tiểu Vân, nhưng mẹ không thể ép buộc con với người con gái nào khác.

Nói rồi Kha bỏ đi vào phòng riêng. Bà Ngọc Phượng gọi theo:

- Đình Kha...

Nhưng con trai bà không hề quay lại, đưa con vốn rất ngoan, rất hiền của bà bây giờ chống đối lại bà. Tất cả chỉ vì con bé câm mà thôi. Hừ! Không biết con bé đó có bùa ngải gì mà lôi cuốn thẳng Kha dữ thế?